

РЕШЕНИЕ

№ 649

гр. София, 12 декември 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, III НО, в публично заседание на двадесет и първи ноември през две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: НЕВЕНА ГРОЗЕВА
КАЛИН КАЛПАКЧИЕВ

при секретаря Невена Пелова и в присъствието на прокурора Кирил Иванов изслуша докладваното от съдия ИВАНОВА касационно дело № 910 по описа за 2024 г.

Касационното производство е образувано по жалби на подсъдимите Г. Т. Г., М. Ж. Е., И. П. Д. и Г. Н. Б., депозирани чрез техните защитници, срещу присъда на Софийски апелативен съд-Апелативен специализиран наказателен съд закрит, № 2 от 23.06.23 г, по ВНОХД № 207/21, с която е проверена присъда на Специализирания наказателен съд от 28.11.2016 г, по НОХД № 857/14.

С въззивния акт е отменена първоинстанционната присъда в частта, с която подсъдимите жалбоподатели са признати за невинни и са оправдани по обвинението по чл. 302 НК, и същите са признати за виновни и са осъдени по същото обвинение, както следва:

1) подсъдимият Г. Н. Б. е признат за виновен в това, че на 25.05.2011 г на (път), във времеия интервал между 12, 14 ч и 12, 18 ч, и в интервала между 17,49 ч и 17,52 ч, в качеството си на длъжностно лице от състава на МВР полицейски орган, при условията на продължавано престъпление, е приел дар, за да не извърши действия по служба, произтичащи от Закона за движение по пътищата (ЗДП), като е приел от З. Н. сумата 20 лв., за да не му състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, и е приел от Б. С. Ч. сумата 50 лв., за да не му състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, с оглед на което и на основание чл. 302, т. 1, пр. посл. вр. чл. 301, ал. 1, пр. 2, алт. 2 вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, е осъден на две години „лишаване от свобода“, отложено по реда на чл. 66 НК, за срок от четири години, и „глоба“ от 3000 лв., както и „лишаване от право да заема държавна длъжност в органите на МВР“, за срок от две години,

2) подсъдимият М. Ж. Е. е признат за виновен в това, че в периода от 27.04.2011 г до 18.05.2011 г, на (път) в качеството си на длъжностно лице от състава на МВР полицейски орган, при условията на продължавано престъпление, сам и в съучастие като съизвършител с подсъдимия Г. Т. Г. и с подсъдимия И. П. Д., е приел дар, за да не извърши действия по служба, произтичащи от ЗДП, като е приел от Л. Ц. Й. сумата 40 лв., за да не му състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, приел е от Г. С. Н. сумата 20 лв., за да не му състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от

ЗДП, и е приел от Н. И. Г. сумата 20 лв., за да не му състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, с оглед на което и на основание чл. 302, т. 1, пр. посл. вр. чл. 301, ал. 1, пр. 2, алт. 2 вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, е осъден на две години „лишаване от свобода“, отложено по реда на чл. 66 НК, за срок от четири години, и „глоба“ от 3000 лв., както и „лишаване от право да заема държавна длъжност в органите на МВР“, за срок от две години,

3) подсъдимият И. П. Д. е признат за виновен в това, че в периода от 11.05.2011 г до 18.05.2011 г, на (път) в качеството си на длъжностно лице от състава на МВР полицейски орган, при условията на продължавано престъпление, сам и в съучастие като съизвършител с подсъдимия М. Ж. Е., е приел дар, за да не извърши действия по служба, произтичащи от ЗДП, като е приел от А. П. З. сумата 20 лв., за да не ѝ състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, приел е от И. В. И. сумата 20 лв., за да не му състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, и е приел от Н. И. Г. сумата 20 лв., за да не му състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, с оглед на което и на основание чл. 302, т. 1, пр. посл. вр. чл. 301, ал. 1, пр. 2, алт. 2 вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, е осъден на две години „лишаване от свобода“, отложено по реда на чл. 66 НК, за срок от четири години, и глоба от 3000 лв., както и „лишаване от право да заема държавна длъжност в органите на МВР“, за срок от две години,

4) подсъдимият Г. Т. Г. е признат за виновен в това, че в периода от 27.04.2011 г до 17.05.2011 г, на (път), в качеството си на длъжностно лице от състава на МВР полицейски орган, сам и в съучастие като съизвършител с подсъдимите М. Ж. Е. и И. С. С., при условията на продължавано престъпление, е приел дар, за да не извърши действия по служба, произтичащи от ЗДП, като е приел от Л. Ц. Й. сумата 40 лв., за да не му състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, приел е от И. В. П. сумата 20 лв., за да не ѝ състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, приел е от Д. М. И. сумата 20 лв., за да не му състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, и е приел от Д. М. К. сумата 20 лв., за да не му състави акт за установяване на административно нарушение във връзка с констатирано нарушение по чл. 182 от ЗДП, с оглед на което и на основание чл. 302, т. 1, пр. посл. вр. чл. 301, ал. 1, пр. 2, алт. 2 вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, е осъден на две години „лишаване от свобода“, отложено по реда на чл. 66 НК, за срок от четири години, и глоба от 3000 лв., както и „лишаване от право да заема държавна длъжност в органите на МВР“, за срок от две години.

Със същия съдебен акт са отнети в полза на държавата мобилните телефони, собственост на подсъдимите, иззети като веществени доказателства, подсъдимите са осъдени да заплатят в полза на държавата липсващите парични суми, предмет на престъплението „подкуп“, на основание чл. 307 а НК, а първоинстанционната присъда е потвърдена в останалата ѝ част.

С първоинстанционната присъда жалбоподателите са признати за невиновни и са оправдани по обвинението по чл. 302 НК и по чл. 321 НК. С жалбите се релевират всички касационни основания. Сочат се следните доводи: При новото разглеждане на делото във въззивната инстанция не са изпълнени указанията, дадени в отменителното решение на ВКС. Делото не е разгледано от „независим“ и „безпристрастен“ съд. Гаранциите за безпристрастност на съда са нарушени във

връзка с извода, че жалбоподателите са имали задължение да съставят актове за установяване на административни нарушения или фишове при констатиране на нарушения по ЗДП, без да се съобрази, че органите на МВР упражняват и превантивна функция. Съдът не е отчетел разпоредбата на чл. 28, ал. 1 ЗАНН, предоставящ възможност на контролните органи да не санкционират при „маловажни“ случаи на нарушения. Съдът е постановил присъдата си в нарушение по чл. 301, ал. 1 НПК, тъй като обвинението не е доказано по несъмнен начин. Осъждането на подсъдимите е базирано на доказателствен дефицит. Невярно са интерпретирани показанията на св. Й., св. П., св. М., св. К., св. Н. Съдът е кредитирал показанията на свидетели, манипулирани от служители на МВР, отдел (отдел)“. Осъдителната присъда е базирана на показанията, депозиращи от св. Ш., за когото има данни, че е участвал в инкриминираните събития. При анализа на доказателствата и средствата за тяхното установяване е игнориран чл. 14 НПК. Съдът е проявил наказателен уклон при анализа на доказателствата. Не са събрани доказателства за самостоятелно извършителство, както и за съучастие под формата на съизвършителство. Не са доказани елементите от състава на престъплението „подкуп“, нито е доказан размера на сумите, за които е прието, че са предмет на престъплението. Формулировката на обвинението за „подкуп“ е негодно да обуслови носене на наказателна отговорност, тъй като липсва функционална обвързаност между приетия дар и неизпълнението на съответното служебно задължение. Не е доказано, че свидетелите водачи на моторни превозни средства са извършили нарушение по ЗДП, което би могло да ангажира тяхната отговорност по административен ред. Материалният закон е приложен неправилно, тъй като инкриминираните деяния не съставляват „подкуп“. Съдът е приел, че подсъдимият Д. е действал в съучастие със св. Ш., без да съобрази, че не би могло да възникне съучастие между обвиняем и свидетел. Незаконосъобразно е приложен чл. 307 а НК, тъй като абсолютната давност за събиране на това вземане е изтекла. Наложено наказание е явно несправедливо. Съдът е отказал да приложи чл. 55, ал. 3 НК, въпреки че посоченият текст е приложим. Срокът по чл. 66, ал. 1 НК е завишен. Допуснато е нарушение на забраната за влошаване положението на подсъдимите, тъй като са им наложени наказанията „глоба“ и „лишаване от права“, без същите да бъдат изрично поискани с въззивния протест на прокурора срещу оправдателната присъда. Не са налице основания за отнемане в полза на държавата на мобилните телефони, иззети като веществени доказателства, а същите следва да бъдат върнати на лицата, от които са иззети. С жалбите се правят алтернативни искания: за оправдаване на подсъдимите, за връщане на делото за ново разглеждане или за смекчаване на наложените наказания.

В съдебно заседание на ВКС защитата на подсъдимия Г. пледира за уважаване на жалбата.

Подсъдимият жалбоподател Г. се присъединява към становището на защитника си.

Защитата на подсъдимия Е. пледира за уважаване на жалбата.

Подсъдимият жалбоподател Е. се присъединява към аргументите на защитника си.

Защитата на подсъдимия Б. пледира за уважаване на жалбата.

Подсъдимият жалбоподател Б. не участва лично в касационното производство.

Защитата на подсъдимия Д. пледира за уважаване на жалбата.

Подсъдимият и жалбоподател Д. се присъединява към съображенията на защитника си.

Останалите подсъдими К., М., И. и С. и техните защитници не вземат участие в производството пред ВКС.

Представителят на ВП счита, че жалбите са неоснователни, а обжалваният въззивен акт е правилен и законосъобразен и следва да бъде оставен в сила.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, намери следното:

Настоящото производство е второ по ред касационно такова.

С решение на ВКС, 3 НО, № 166 от 10.05.2021 г., постановено по н. д. № 621/20, е отменена въззивна присъда на Апелативния специализиран наказателен съд № 5 от 11.05.2018 г, по ВНОХД № 42/17, в наказателноосъдителната ѝ част, с която подсъдимите С. Г. И., П. Г. М., Г. Н. Б., М. Ж. Е., И. П. Д. и Г. Т. Г., са признати за виновни и са осъдени по чл. 321 и по чл. 302 НК, както и в частта относно произнасянето по дължимите разноски, разпореждането с веществените доказателства и приложението на чл. 307 а НК, и делото е върнато за ново разглеждане в отменената част от друг състав на въззивната инстанция. Съставът на ВКС е констатирал нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, за отстраняването на което е върнал делото за ново разглеждане на въззивната инстанция. При новото разглеждане на делото са изпълнени указанията, дадени в отменителното касационно решение, а възражението в тази насока не може да бъде споделено.

Настоящият състав на ВКС счита, че въззивната присъда, постановена при новото разглеждане на делото, не страда от процесуални пороци. Съображенията за това са следните:

Неоснователно е оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения, изводими от разглеждане на делото от съд, който не отговаря на изискването за „независимост“ и „безпристрастност“, поради следното:

Съдът, който разглежда делото, следва да бъде „независим“ и „безпристрастен“ по силата на чл. 10 НПК и чл. 6 от Конвенцията за правата на човека. Разпоредбата на чл. 29, ал. 2 НПК гарантира на подсъдимите правото на „непредубеден“ съд по силата на чл. 6 от Конвенцията, като идеята на законодателя е, че в състава на съда не следва да участват лица, които предварително са си изградили убеждение по делото. Законът изисква дейността по събиране и проверката на доказателствата и постановяването на крайния съдебен акт (присъда или споразумение) да бъдат осъществени от лица, напълно освободени от всякакви възможни външни въздействия, поставящи под съмнение непредубедеността на съда (Решение на ВКС, 3 НО, № 481 от 17.11.2008, по н. д. № 487/08). В правната теория и в съдебната практика на Съда по правата на човека е изяснено, че „безпристрастността“ на съда, означава обективна и субективна липса на предубеждение или пристрастие при разглеждане или решаване на делото. За да бъдат изпълнени тези изисквания, съдът трябва да отговаря на обективния и субективен критерий за „безпристрастност“, въведени в практиката на Съда. Първият критерий е свързан с реда и начина на правораздаване, който трябва да изключва положение, при което съдията да е изпълнявал различни решаващи функции в рамките на един и същи наказателен процес в друго процесуално качество или като редови участник в процеса, както и да е еднакво отдалечен от страните с оглед каквито и да било обвързаности от родство, приятелски отношения, семейно положение, с някоя от страните. Вторият критерий е свързан с личното поведение на съдията, което да поражда съмнение за неговата „безпристрастност“ от изхода на делото. За да се приеме наличие на „предубеденост“ на съдебния състав, следва да са събрани доказателства, въз основа на които да се направи положителен извод, че у съдиите е била формирана предварителна позиция по изхода на делото, която е препятствала възможността

им да се произнесат по вътрешно убеждение, основано на събраните доказателства и закона.

Оплакването за „предубеденост“ на състава, постановил осъдителната присъда, е основано на анализа на доказателствата и средствата за тяхното установяване, който (по мнение на защитата) сочи на обвинителен уклон. Преди да бъде взето отношение към посоченото оплакване е необходимо да се направи разграничение между изтъкнатите в касационните жалби доводи, имащи връзка с анализа на доказателствената съвкупност, в аспекта на начина, по който е формирано вътрешното убеждение по релевантните факти, и доводите, че приетите за установени фактически обстоятелства, не се подкрепят от събраните по делото доказателства.

Първата група аргументи имат място в касационната жалба, тъй като се отнасят до процеса на формиране на вътрешното убеждение по релевантните факти, имащо значение при преценката на основанието по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК. Касационният съд (извън случаите на „трета касация“) не би могъл да приема нови фактически положения и да замести вътрешното убеждение на въззивния съд по релевантните факти, но разполага с правомощие да провери дали при формиране на вътрешното съдийско убеждение са спазени изискванията на чл. 14 НПК и правилата на формалната логика. Когато съдът, при анализа на доказателствата, намери, че са налице условия за постановяване на осъдителна присъда, той е длъжен да постанови такава. В този случай, съдът изпълнява свое процесуално задължение, в която хипотеза не може да се счита, че е проявил уклон към обвинителната теза. Когато произнесе оправдателна присъда, съдът също изпълнява свое процесуално задължение, откъдето следва, че и в този случай, не може да бъде упрекат, че е проявил уклон към оправдателната теза. Втората група аргументи се отнасят до основанието „необоснованост“ на съдебния акт, което не е касационно основание, съгласно действащия НПК, поради което като недопустими не биха могли да бъдат разгледани по същество.

ВКС намира, че при анализа на доказателствата и средствата за тяхното установяване са спазени процесуалните изисквания по чл. 14 НПК и правилата на формалната логика, тоест, правилността на формираното вътрешно съдийско убеждение по релевантните факти е гарантирана. При анализа е проявен правилен процесуален подход, при който отделните доказателства са оценени в контекста на останалите такива, като е проследена логическата връзка между тях и взаимната им обусловеност. По делото са събрани две категории доказателства: „тайни“ и „явни“, които съдът е анализирал, отдавайки водещо значение на „явните“ доказателства, и оценявайки „тайните“ като такива със спомагателно значение. За инкриминираните действия, част от които са извършени от подсъдимите като самостоятелни извършители, а друга част, в съучастие като съизвършители с други подсъдими, са събрани гласни, писмени и веществени доказателства, които съвкупно формират стабилна основа за осъждане на подсъдимите. Установено е, че подсъдимите са създали система за манипулация на радарните скоростомери (радари), при която са създали условия за неправомерно облагодетелстване. В зависимост от реакцията на спрените водачи е имало два варианта за поведение на подсъдимите. При единия вариант, след обявяване на резултата от радара и задаване на въпроса: „Какво ще правим“, водачът е изразявал съгласие да избегне носене на отговорност за нарушение по ЗДП, като е предоставял на полицаите парични средства, за да не му бъде съставен акт за установяване на административно нарушение. Подсъдимите са имали познание как да манипулират радара, като са блокирали възможността стойността на превишената скорост да се съхрани в паметта на устройството. При втория вариант (тези действия са извън

предмета на обвинението) подсъдимите са съставяли актове за установяване на административни нарушения или фишове, на основание нарушение по ЗДП, и тогава са спазвани всички нормативни изисквания за установяване на нарушението и реализиране на административнонаказателната отговорност на провинилите се водачи. По делото са иззети като веществени доказателства два радара и мобилните телефони на подсъдимите, съдържащи звукови файлове, съответстващи на определени честоти, обезпечаващи възможността, според случая, да се „въведе“ определена скорост в паметта на радара. В контекста на тези веществени доказателства, наред с писмените такива (дневници за проверка на водачи на МПС, вписвания в докладните записки за проверените водачи, данните от паметта на радарите, които също подлежат на отчет), и имайки предвид състоянието на радарите, за които по експертен път е установено, че са ползвани в състояние на техническа неизправност, съдът е имал основание да кредитира показанията на свидетелите, които са били спрени на пътя, и които са разказали, че са дали парични суми, за да не им бъдат съставени актове за административно нарушение. Несъмнено е, че полицейските органи имат превантивна функция, но тя не включва извършване на престъпление, каквото е приемането на дар, който не се следва, за да не бъде извършено действие по служба. Установено е, че още преди образуване на наказателното производство са постъпили данни за неправомерно поведение на подсъдимите, което е обусловило необходимост от вътрешна служебна проверка, последвана от предприемане на действия от служители на „Вътрешна сигурност“ към МВР. Събирането на достатъчно сведения за изградена престъпна дейност е послужила като основание за завеждане на наказателно производство, в хода на което е изяснено, че е извършено престъпление по чл. 302 НК. Неоснователно се сочи, че показанията на свидетелите водачи на превозни средства са манипулирани, което произтича от обстоятелството, че същите лица са разпитвани от служители на „Вътрешна сигурност“ към МВР. Освен че липсват доказателства за манипулиране на свидетелските показания, следва да се има предвид и това, че всяко лице, призовано да даде показания в качеството на свидетел, е длъжно да каже истината (чл. 290, ал. 1 НК).

На следващо място, не може да бъде споделен аргумента, че съдът е приел наличие на съучастие като съизвършители между подсъдимия Д. и св. Ш.. Действащата регламентация предвижда, че само прокуратурата е оправомощена да повдига и поддържа обвинение срещу определено лице, както и да прецени на кого да повдигне обвинение и за какво престъпление. В случая, прокуратурата не е счела, че следва да привлече св. Ш. към наказателна отговорност, и затова той е разпитан само като свидетел. Съдът е описал поведението на свидетеля в общия контекст на фактическата обстановка, но не е обсъждал дали неговите действия сочат на съучастие към извършване на престъпление по чл. 302 НК, нито е коментирал наличие на задружна престъпна дейност между него и подсъдимия Д., тъй като е съобразил повдигнатото обвинение. Неоснователно се сочи, че липсват доказателства водачите да са извършили нарушение по ЗДП, което да ангажира тяхната административна отговорност. В случая, са събрани доказателства за превишаване на разрешената скорост и именно това обстоятелство е ползвано от подсъдимите, отправяйки към тях въпроса: „Сега какво ще правим“, от отговора на който е зависело поведението на контролните органи (в единия случай, са приемали парични средства, за да не задействат административна отговорност, а в другия случай, са спазвали закона и са съставяли акт за административно нарушение или фиш). В първия случай, предмет на осъждането, проличава функционалната обвързаност между приемането на наследващата се облага и поемането на ангажимент да не бъде задействана процедурата по ангажиране на

отговорността по ЗДП. Това е така, защото целта на предоставените от водачите парични средства е да не бъде съставен акт за установяване на административно нарушение или фиш за извършено нарушение на правилата за движение във връзка с режима на скоростта.

Неоснователно се сочи, че въззивният съд не е разполагал с процесуалното правомощие да наложи комплексна санкция на жалбоподателите поради липса на такова искане в протеста, инициирал производството пред Апелативния специализиран наказателен съд. Видно от съдържанието на въззивния протест, прокурорът изрично е поискал отмяна на оправдателната присъда, постановена от първата инстанция, и осъждане на всички подсъдими по предявените им обвинения с налагане на съответните наказания, предвидени за престъпленията, предмет на наказателното производство. При това положение, въззивният съд е имал правомощие да определи комплексна санкция на всеки от осъдените подсъдими, а възражението на защитата в тази насока не може да бъде споделено.

По изложените съображения, ВКС намери, че не е допуснато нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, поради което не се поражда процесуална необходимост от отмяна на обжалвания акт и връщане на делото за ново разглеждане, а искането в тази насока не може да бъде удовлетворено. Не е допуснато и нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК.

Съдът правилно е квалифицирал поведението на всеки един от жалбоподателите като престъпление по чл. 302 НК, като е съобразил, че е налице хипотезата на чл. 26, ал. 1 НК, както и това, че някои от деянията са извършени от подсъдимите като самостоятелни извършители, а други, в съучастие. Подсъдимите не са изпълнили задължението си да задействат административнонаказателно производство при констатирано нарушение на правилата за движение, нито са се ползвали от възможността да приложат чл. 28 ЗАНН, а са получавали неправомерна облага от провинилите се водачи. Неоснователно се сочи, че жалбоподателите са осъдени по несъставомерно обвинение. Действията им покриват всички признаци от състава на престъплението чл. 302 НК, предмет на осъдителната присъда, тъй като се касае за приемане на наследващи се парични средства, за да не бъде извършено задължение по служба. Не може да бъде удовлетворено искането за оправдаване на подсъдимите, тъй като това би било възможно само в хипотезата на чл. 348, ал. 1, т. 2 вр. чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК, която, в случая, не е налице. Не е допуснато и нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК.

Съдът е отдал приоритетно значение на продължителния срок на воденото наказателно производство, тоест е съобразил, че е делото е разгледано извън „разумния срок“, и е определил наказанието на подсъдимите при хипотезата на чл. 55 НК. При преценката за справедливостта на наказанието не следва да се подценява завишената степен на обществена опасност на инкриминираните деяния, която произтича от вредните последици на престъплението, свързани с подкопаване на доверието в полицейските органи, призвани да следят за спазване на закона. Степента на обществена опасност на деянията допълнително се завишава от механизма на извършване на престъплението, позволил на недисциплинирани водачи да избегнат отговорността по ЗДП, с което са създавани предпоставки за настъпване на пътни инциденти. С оглед на изложеното, верен е изводът на съда, че не е приложима хипотезата на чл. 55, ал. 3 НК, а наказанието „глоба“ следва да бъде наложено като част от предвидената в закона комплексна санкция за извършеното престъпление. Срокът по чл. 66 НК (четири години) е определен в съответствие с целите по чл. 36 НК, като е взето предвид, че този срок ще действа превантивно и превъзпитателно спрямо подсъдимите, като допринесе за формиране на правилни нагласи към спазване на законите в страната, както и за

създаване на положително отношение към правилата на съществуващия правопорядък.

С оглед на изложеното, ВКС намери, че наложеното на подсъдимите комплексно наказание: две години „лишаване от свобода“, отложено по реда на чл. 66 НК, за срок от четири години, „глоба“ от 3000 лв., и „лишаване от право да заема държавна длъжност в органите на МВР“, за срок от две години, съответства на кръга от обстоятелства, релевантни за наказателната отговорност, и би могло да изпълни целите по чл. 36 НК. Ето защо, искането за смекчаване на наказателноправното положение на жалбоподателите е неоснователно и не може да бъде удовлетворено. Не може да бъде разгледано по същество възражението за изтекла изпълнителска давност по отношение на отнемането на паричните средства, предмет на престъплението, на основание чл. 307 а НК, тъй като до влизане на присъдата в сила такава давност не тече. Възражението би могло да бъде направено едва след влизане на присъдата в сила в процеса по нейното изпълнение. Законсъобразно е приложен чл. 53, ал. 1, б. „а“ НК, въз основа на който са иззети веществените доказателства: мобилните телефони, собственост на подсъдимите, за които е установено, че са послужили за извършване на престъплението по чл. 302 НК. В хипотезата на чл. 53, ал. 1, б. „а“ НК, вещите, собственост на дейците, се отнемат в полза на държавата независимо от наказателната отговорност, а не подлежат на връщане на техните собственици.

По изложените съображения, ВКС намери, че жалбите са неоснователни и следва да бъде оставени без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК, ВКС, III НО,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в СИЛА въззивна присъда, постановена от Софийски апелативен съд – Апелативен специализиран наказателен съд закрит, № 2 от 23.06.23 г., по ВНОХД № 207/21.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: